

Zece greșeli ale lui Darwin

Traducere și adaptare din limba engleză de Bogdan Mateciuc

În 2009 s-au împlinit 200 de ani de la nașterea lui Charles Darwin și, totodată, 150 de ani de la publicarea cărții sale *Originea speciilor*. Una dintre cele mai influente cărți din istoria modernă, aceasta a contribuit la modelarea filosofiei, biologiei, sociologiei și religiei în secolele 19, 20 și 21. Totuși, atât teoria, cât și cartea lui Darwin au deficiențe majore.

Spre deosebire de alte teorii științifice, evoluția darwiniană are de-a face nu doar cu știința, ci și cu filosofia, moralitatea, științele sociale și chiar religia. De ce nu am sărbătorit centenarul Mendel în anii 1920 sau tricentenarul Newton în anii 1940? Ambii au fost mari oameni de știință. Darwin este sărbătorit nu doar pentru contribuțiile sale științifice, ci și pentru că teoria sa a devenit o adevărată religie pentru atești.

În timp ce mass-media ne bombardează constant cu informații în favoarea evoluției iar cărțile de știință ne învață, invariabil, în ce privințe a avut dreptate Darwin, aceste surse rareori recunosc aspectele în care el s-a înșelat.

Vom prezenta mai jos, pe scurt, zece aspecte ale teoriei sale, în care el s-a înșelat. În încheiere, o discuție despre urmările mentalității darwiniste.

1. Teoria „băltoacei călduțe”

Odată, Charles Darwin i-a scris bunului său prieten, Joseph Hooker, despre posibilitatea apariției spontane a vieții dintr-o „băltoacă călduță” („warm little pond”).

În acea perioadă, existau cercetători care credeau încă în „generarea spontană” – ideea că viața poate apărea din ne-viață – ceea ce spera și Darwin. Ulterior, celebrul cercetător francez Louis Pasteur a respins categoric ideea și 150 de ani de observații și experimente au confirmat aceste rezultate.

Știm că viața este *mult* mai complexă decât și-ar fi putut imagina Darwin.

Acum câțiva zeci de ani, celebrul experiment Miller-Urey a dorit să facă lumină asupra originilor vieții. Trecând un amestec de gaze printr-un mediu încălzit și cu descărcări electrice, cei doi cercetători au produs o substanță din care s-au format niște amino-acizi. Acest experiment le-a fost prezentat (și uneori încă le este prezentat) studenților la Biologie ca o pretinsă dovadă a apariției vieții. Știm astăzi însă că experimentul a fost irelevant, întrucât

fuse exclusiv oxigenul, care ar fi distrus rezultatele - cercetătorii știu că exista oxigen atunci când a apărut viața.

Chiar și cu acest experiment șchiop, nu a existat acolo nici o combinație de amino-acizi care să atingă următorul nivel al elementelor esențiale ale vieții – foarte complexe proteine, care la rândul lor ar trebui integrate cu precizie în sisteme sofisticate.

Deși experimentul Miller-Urey a reușit să producă pe cale chimică și artificială niște elemente organice brute, din ele nu s-a putut obține nimic. Cum ai putea să așezi corect fiecare dintre acele elemente dispartate pentru a forma un sistem funcțional?

Un sistem funcțional care ar fi, evident, o celulă – o structură de o complexitate fantastică. Da, chiar și cea mai primitivă celulă este un sistem extrem de complex.

Sir Fred Hoyle, fost astronom și matematician britanic decorat de Regina Marii Britanii pentru realizările sale, a comentat experimentul Miller-Urey: „Elementele constructive ale proteinelor se pot produce prin mijloace naturale. Însă asta este departe de a dovedi că așa a apărut viața. Nimeni nu a arătat că prin această metodă s-ar putea obține structurile corecte de amino-acizi, de pildă ordonarea enzimelor...

„Să ne imaginăm un cimitir de vechituri în care se află, dispartate și amestecate, toate piesele unui avion Boeing 747. Vine o pală de vânt. Care sunt șansele ca acel vânt să ordoneze toate acele piese și bucățele într-un Boeing 747, funcțional și gata de zbor? Atât de mici, încât sunt neglijabile, chiar dacă am avea o tornadă care să treacă printr-un număr infinit de cimitire de piese.” (*The Intelligent Universe*, 1983, pag. 18-19).

Dovezile științifice arată că viața nu a apărut și nu a putut apărea spontan dintr-o băltoacă caldută, așa cum credea Darwin. Dovezile din jurul nostru și fosilele de care dispunem de arată, conform legii biogenezei, că viața se naște doar din viață.

2. Presupusa simplitate a celulei

Să aruncăm o privire la o bacterie. Ceea ce a văzut Darwin la un microscop rudimentar părea destul de primitiv – un glob de materie numită „protoplasmă” – și și-a spus că acolo sunt câteva componente elementare care ar putea fi ușor puse laolaltă.

Astăzi știm că bacteriile conțin mecanisme moleculare complexe, fiecare bacterie fiind mult mai sofisticată decât o uzină auto cu roboți industriali și un centru de comandă complex.

Așa cum arătau biologul Jonathan Wells și matematicianul William Dembski, „este adevărat că celulele eucariote sunt cele mai complicate celule pe care le cunoaștem. Însă cele mai simple forme de viață pe care le știm, celulele procariote (cum ar fi bacteriile, care nu au un nucleu) sunt și ele însele extrem de *complexe*. Mai mult, acestea sunt, în fiecare privință, la fel de avansate ca și celulele eucariote – dacă eucariotele ar fi niște laptopuri de ultimă generație,

procariotele ar fi telefoanele mobile de ultimă generație... Nu există nici o dovadă a unor forme de viață mai timpurii și mai primitive, din care să fi evoluat procariotele” (*How to Be an Intellectually Fulfilled Atheist (or Not)*, 2008, pag. 4).

Acești doi autori menționează apoi ce au în comun aceste două celule în termeni de complexitate:

- Procesarea, stocarea și accesarea informației.
- Limbaje artificiale și sisteme de decodare a lor.
- Dispozitive de detecția, corecția și verificarea erorilor, pentru comenzi de calitate.
- Tehnologie digitală de inserare de date.
- Sisteme de transport și distribuție.
- Sistem de adresare automată în funcție de amplasare.
- Procese de asamblare care folosesc construcții prefabricate și modulare.
- Instalații de producție robotizată auto-reproductive.

Vedem astfel că celulele sunt mult mai complexe și mai sofisticate decât își închipuia Darwin. Cum ar fi putut pura întâmplare să producă acestea, când ingineria omului nu le poate produce? De fapt, nici măcar un fir de păr uman nu a putut fi reprodus în laborator.

3. Ideile lui despre informațiile din interiorul celulei

Pe vremea lui Darwin, cercetătorii nu știau ce fel sau ce cantitate de informații se află în celulă. Darwin a presupus că ar fi vorba de informații elementare – câteva instrucțiuni care să-i spună celulei cum să funcționeze.

Întrucât credea în simplitatea informațiilor celulare, el a venit cu o teorie numită „pangeneză”, teorie potrivit căreia niște modificări uriașe răsăreau din celule la întâmplare – lucru care s-a dovedit ulterior a fi complet fals.

Mai mult, după 150 de ani, se știe că informațiile din celulă sunt de-a dreptul uimitoare.

Mai întâi, să vedem ce tip de informații se află în nucleul unei celule. Avem acolo un limbaj genetic – înzestrat cu un alfabet digital din patru litere și chiar cu niște reguli gramaticale – mult superior oricărui limbaj de calculator conceput vreodată de om. Bill Gates, fondatorul Microsoft, declara că „ADN-ul este asemenea unui program de calculator, dar mult, mult mai avansat decât orice software creat vreodată” (*The Road Ahead*, 1995, pag. 188).

În interiorul nucleului fiecărei celule umane se află mii de instrucțiuni codificate atent (numite gene) care trebuie traduse, transportate și reproduse. Cercetătorii au realizat că informațiile nu sunt alcătuite din materie – nu au masă, lungime sau lățime – dar că pot fi transportate de către materie. De asemenea, nu s-a demonstrat că informațiile ar putea apărea sau ar putea fi îmbunătățite prin mutații.

Fiecare moleculă de ADN uman conține cam trei miliarde de caractere genetice – și, incredibil, rata de eroare a celulei, după ce toate mecanismele de editare moleculară își fac treaba, este de numai o greșeală de copiere (numită mutație punctuală) la 10 miliarde de caractere!

După cum explica fizicianul și chimistul Jonathan Sarfati: „Cantitatea de informații care ar putea fi stocată într-un volum punctual de ADN este echivalentă cu conținutul unui normal de cărți de 500 de ori mai înalt decât distanța de la Pământ la Lună, fiecare cu un conținut diferit. Cu alte cuvinte, dacă credem că noile hard-diskuri de 40 GB reprezintă o tehnologie avansată, un vârf de ADN ar putea conține de 100 de milioane de ori mai multe informații” (*DNA: Marvelous Messages or Mostly Mess?*, martie 2003, ediția online).

Oare ar putea evoluția și selecția naturală, fără nici o inteligență în spatele lor, să creeze niște instrucțiuni ADN atât de precise și sofisticate – inclusiv instinctele, existente la fiecare specie, care le permite viețuitoarelor să supraviețuiască? Este nevoie de mai mult credință pentru a crede că o evoluție oarbă, întâmplătoare, ar putea crea asemenea informații ADN uimitoare, decât pentru a crede că un Creator se află în spatele acestui limbaj de programare extrem de precis!

În mod remarcabil, descoperirea acestei enorme cantități și calități de informații celulare l-a făcut pe un foarte respectat filosof și ateist să renunțe la concepțiile sale cum că nu există nici o inteligență în spatele structurii viețuitoarelor pe care le vedem în jurul nostru.

„Ceea ce cred eu că a făcut materialul ADN”, afirmă Sir Antony Flew din Marea Britanie, care a fost unul dintre cei mai de frunte atești din lume, „este că a arătat, prin complexitatea aproape de necrezut a aranjamentelor care sunt necesare pentru a produce [viață], că trebuie să fi existat implicată o inteligență în a face aceste elemente extraordinar de diverse să funcționeze împreună.

„Este vorba de enorma complexitate a numărului de elemente și de enorma subtilitate a modurilor în care lucrează acestea împreună. Întâlnirea acestor două aspecte la momentul potrivit, întâmplător, este de necrezut. Este vorba de enorma complexitate prin care sunt obținute rezultatele, ceva ce mie mi s-a părut a fi lucrarea unei inteligențe” (*There Is a God*, 2007, pag. 75).

Tot ce știm despre ADN ne arată că acesta programează o specie să rămână în limitele propriului tip general. Modificările genetice care apar sunt în general mici și neconstante, în timp ce mutațiile mari, în loc să producă structuri îmbunătățite și noi, sunt în mare majoritate dăunătoare supraviețuirii organismului.

Darwin a crezut că informațiile din celulă se vor dovedi a fi simple, însă s-a înșelat. Acele informații sunt de o complexitate, calitate și cantitate uimitoare.

4. Așteptările lui privind fosilele intermediare

Charles Darwin a fost conștient de importanța datelor fosile. Pentru a-i susține teoria, dovezile trebuia să arate o gradație lentă între diferitele specii de animale și să aibă milioane de verigi intermediare.

El a afirmat următoarele: „Numărul de verigi intermediare și tranziționale, între toate speciile vii și dispărute, trebuie să fie neînchipuit de mare. Însă, cu siguranță, dacă această teorie [a evoluției] este adevărată, toate acestea trebuie să fi trăit pe pământ” (*The Origin of Species*, 1958, ediția Mentor, pag. 289).

Când a fost pus în fața dovezilor, el a recunoscut: „Caracterul distinct al formelor specifice și neamestecarea lor prin nenumărate verigi tranziționale constituie o dificultate evidentă... De ce nu este fiecare formațiune și strat geologic plin de asemenea verigi intermediare? Cu siguranță, geologia nu indică nici un astfel de lanț organic treptat; probabil, aceasta este cea mai serioasă și evidentă obiecțiune la teoria mea” (pag. 287).

El a crezut că, în cele din urmă, se vor găsi „nenumărate verigi tranziționale” pentru susținerea teoriei lui. Așa au stat lucrurile?

Paleontologul și evoluționistul David Raup recunoaște: „Da, suntem la 120 de ani depărtare de Darwin și cunoașterea datelor fosile a avansat foarte mult. Avem acum un sfert de milion de specii fosile, dar situația nu s-a schimbat mult.

„Dovezile evoluției sunt încă surprinzător de puține și, în mod ironic, avem chiar mai puține exemple de tranziții evolutive decât aveam în vremea lui Darwin... Deci problema lui Darwin nu s-a îmbunătățit în ultimii 120 de ani iar noi încă avem date care indică o schimbare, dar nimeni nu poate spune că aceasta reprezintă o consecință rezonabilă a selecției naturale” (*Field Museum of Natural History Bulletin*, 1979, pag. 25).

Unde este evoluția treptată a speciilor mutante de la un tip la altul, unde sunt acei „monștri ipotetici” ai unor cercetători, despre care Darwin prezicea că într-o bună zi vor fi identificați la nivelul datelor fosile?

Niles Eldredge, un alt paleontolog celebru, răspunde reținut: „Nu e de mirare că paleontologii au stat atât de mult timp departe de evoluție. Se pare că aceasta nici nu a avut loc. Profilurile solului indică zig-zaguri, oscilații minore și foarte rar o minimă acumulare de schimbări pe durata a milioane de ani, într-un ritm prea mic pentru a putea reprezenta o dovadă serioasă a tuturor schimbărilor care au apărut în istoria evoluționistă.

„Când suntem față în față cu noutatea evoluționistă, de obicei avem de-a face cu ceva spontan, deseori fără nici o dovadă fermă că organismele nu au apărut din altă parte! Nu putem spune la infinit că evoluția a avut loc în altă parte. Totuși, asta este ceea ce îi înfățișează dovezile fosile unui paleontolog care vrea să afle ceva despre evoluție” (*Reinventing Darwin: The Great Evolutionary Debate*, 1995, pag. 95).

„Acesta este verdictul paleontologiei moderne: Date nu indică nici o evoluție darwiniană treptată”, scrie jurnalistul George Sim Johnston. „Otto Schindewolf, probabil cel mai de seamă paleontolog al secolului 20, scria că fosilele „îl contrazic în mod direct” pe Darwin. Steven Stanley, paleontolog care predă la Universitatea Johns Hopkins, scrie în The New Evolutionary Timetable că „datele fosile nu documentează convingător nici măcar o singură tranziție de la o specie la alta” („An Evening With Darwin in New York”, Crisis, aprilie 2006, ediția online).

Cu alte cuvinte, datele fosile l-au trădat pe Darwin. „Nenumăratele” verigi lipsă ale speciilor mutante între clase de animale și plante încă lipsesc. Tot ce s-a descoperit sunt varietăți ale unor specii viabile și finale, care se adaptează la mediul lor – fără nici o mutație treptată și pozitivă și fără nici un fel de evoluție.

5. Incapacitatea sa de a vedea limitele variației speciilor

Darwin și-a formulat ideile despre selecția naturală pe baza observațiilor asupra selecției artificiale. De pildă, el a observat că crescătorii de porumbei au produs o mare varietate de porumbei. Însă, să nu uităm, toți sunt încă porumbei!

El a crezut că, pornind de la această varietate, dacă am vorbi de perioade foarte lungi de timp, porumbeii ar putea deveni la un moment dat un alt tip de păsări, de pildă vulturi și, treptat, chiar alte creaturi, cum ar fi lilieci, care sunt mamifere.

În biologie, nimeni nu pune la îndoială ideea de „schimbare în timp” – ereditatea o atestă. Noi suntem diferiți față de părinții și bunicii noștri, dar teoria evoluției nu despre asta vorbește. Ea este o încercare de a explica felul în care microorganismele, insectele, peștii, păsările, tigrii, urșii și chiar ființele umane au devenit ceea ce sunt astăzi, de-a lungul timpului.

Nu există nici o problemă în a accepta așa-numita micro-evoluție sau schimbarea în cadrul unei specii, acolo unde mutația și selecția naturală chiar joacă un rol. Avem, în natură, exemple ale acestor adaptări minore la nivelul organismelor, de pildă rezistența microbilor la antibiotice, modificările la nivelul ochilor și aripilor musculițelor de oțet și modificarea mărimii ciocului la cinteze. Trebuie însă să menționăm că acești microbi sunt în continuare microbi, musculițele de oțet sunt tot musculițe de oțet iar cintezele sunt tot cinteze!

Evoluția darwiniană – ceea ce se predă în școli – se referă la macro-evoluție sau la schimbări dincolo de limitele speciilor, în sensul creării unor alte specii. Ea se bazează pe trei presupuneri: 1) toate ființele vii provin dintr-un strămoș comun; 2) mecanismele principale ale schimbărilor sunt selecția naturală și mutațiile; și 3) acestea reprezintă procese naturale, aleatorii, fără nici o inteligență în spatele lor.

Am văzut oare că în formele de viață actuale sau în cele fosile creaturile ar evolua și schimba lent de la un tip la altul? Nu.

Biochimistul și agnosticul Michael Denton afirma: „Adevărul e că dovezile erau atât de sărace acum o sută de ani, încât chiar și Darwin avea mari îndoieli cu privire la valabilitatea opiniilor sale, iar singurul aspect care s-a bucurat de susținere în ultimul secol se referă la fenomenele de micro-evoluție.

„Teoria sa generală, aceea că toată viața de pe Pământ provine și a evoluat printr-o acumulare succesivă și treptată de mutații întâmplătoare, este astăzi, ca și în vremea lui Darwin, o ipoteză pur speculativă, fără nici un suport real și foarte departe de axioma auto-evidentă pe care unii susținători mai agresivi ar dori să o acceptăm” (Evolution: A Theory in Crisis, 1985, pag. 77).

Zoologul Pierre Grasse, fost președinte al Academiei Franceze de Științe, a declarat tranșant că aceste adaptări „în cadrul speciilor” nu au, de fapt, nici o legătură cu evoluția. Ele reprezintă mai degrabă niște fluctuații în jurul unui genotip stabil – un caz de adaptare ecologică minoră. El a comparat aceste schimbări cu un fluture care zboară în limitele unei sere, putând să zboare numai în limitele spațiului disponibil.

Darwin a sperat că cercetările și descoperirile viitoare vor arăta că peste un milion de specii trăitoare azi pe Pământ sau milioane de fosile de animale dispărute vor dovedi o formă de tranziție treptată între ele. Lipsa sa de înțelegere a legilor ereditare și a barierelor genetice care au fost descoperite între specii i-a compromis poziția.

6. Ignorarea exploziei din Cambrian

Darwin știa de așa-numita „explozie cambriană” – fosile de o varietate uimitoare, a unor forme de viață complexe, apar brusc, fără predecesori, la același nivel al datelor fosile. Categorie, acest lucru nu se potrivea cu modelul său evoluționist al unei treceri de la simplu la complex.

În locul câtorva organisme înrudite care apar la începutul datelor fosile, așa cum spera el, a existat o explozie de viață – moment în care par să fi apărut, în același timp, diferite tipuri principale de corpuri (numite file) ale unor ființe vii – de fapt, 32 dintre cele 33 de file pe care le edem astăzi. Comparând acest lucru cu progresul invențiilor omenești, am putea spune că prăjitorul de pâine, mașina de spălat, frigiderul, aerul condiționat și automobilul au apărut toate brusc, fără nici o evoluție mecanică înaintea lor.

Cu referire la explozia din Cambrian, revista Time menționa: „Vietăți cu dinți, tentacule și gheare au apărut dintr-odată. Într-un acces de creativitate nemaifântâlnit până atunci, natura pare să fi schițat structura pentru tot ce există în regnul animal. Această explozie de diversitate biologică este descrisă de cercetători ca un Big Bang biologic” (Madeline Nash, „When Life Exploded”, 4 dec. 1995, pag. 68).

Acest „Big Bang” al unor creaturi complet diferit, existent la nivelul datelor fosile, a constituit o problemă serioasă despre care Darwin a recunoscut că îi subminează teoria.

El a scris: „La întrebarea de ce nu găsim bogate depozite fosiliferi care să aparțină acelor perioadă anterioare sistemului din Cambrian, nu pot da nici un răspuns viabil... Problema găsirii unui motiv rațional pentru absența unor vaste straturi bogate în fosile, sub cel din Cambrian, este foarte mare... Acest caz trebuie să rămâne inexplicabil și poate fi folosit, într-adevăr, ca un argument împotriva opiniile prezentate aici” (The Origin of Species, pag. 309-310).

Mai mult, această dilemă a evoluționiștilor există și astăzi, după cum explică biologul Stephen Meyer: „Categoric, fosilele exploziei din Cambrian nu pot fi explicate de teoria darwiniană și nici de conceptul numit „echilibru punctual”, care a fost creat anume pentru a scăpa de problema fosilelor lipsă. Dacă ne uităm la acest lucru din perspectiva informațiilor biologice, cea mai bună explicație este aceea că de acest fenomen altfel inexplicabil a fost responsabilă o inteligență...”

„Când ajungi la explozia cambriană, cu acea apariție amplă și bruscă a unor planuri corporale radical noi, realizezi că ai nevoie de foarte multe informații biologice noi. Unele dintre acestea ar fi codate la nivelul ADN-ului – deși cum are loc aceasta e o problemă insurmontabilă pentru darwiniști. Însă mai mult, de unde provin noile informații, dacă nu din ADN? Cum se dezvoltă dispunerea ierarhică a celulelor, țesuturilor, organelor și planurilor corporale? Darwiniștii nu au nici un răspuns. Nici măcar nu se gândesc la asta” (citad de Lee Strobel, The Case for a Creator, 2004, pag. 238-239).

În consecință, după 150 de ani de căutare a unei explicații pentru datele fosile din Cambrian, încă nu există un mecanism evoluționist care să explice satisfăcător apariția bruscă a atât de multor forme de viață complet diferite.

Nu s-a găsit nici măcar un singur organism sau câteva care să evolueze treptat în mai multe, însă s-a constatat o apariție bruscă a unor forme variate de viață, de o complexitate remarcabilă, toate bine dezvoltate aproape de începutul datelor fosile.

7. Teoria sa privind omologia

În studiile sale, Darwin observa că diferite tipuri de vietăți au unele trăsături comune, cum ar fi cinci degete la mâna omului, cinci degete la aripa liliacului sau cinci degete la înotătoarea delfinului. El a declarat că această similitudine la unele specii, numită de el „omologie”, constituie o dovadă a unui strămoș comun.

Totuși, acest argument se bazează pe o analogie care nu stă în picioare, întrucât datele fosile nu indică nici o evoluție treptată a acestor membre de la o specie la alta. Există însă o explicație mai simplă pentru aceste trăsături comune. În loc să aibă un strămoș comun, aceste trăsături similare ar putea fi rezultatul unui proiect comun.

Avem un proiect comun, de pildă, la nivelul realizărilor omului. Construim o mașină, o căruță și un aspirator cu patru roți, însă aceasta nu înseamnă că acestea au un strămoș comun, ci că au un constructor comun. Patru roți conferă o stabilitate mai mare decât trei roți, iar greutatea

de deasupra este distribuită mai bine. Putem deduce că un constructor inteligent a folosit acest model cu patru picioare, în locul unui model cu trei, pentru a conferi stabilitate și rezistență multor dintre viețuitoarele create.

La fel, folosirea a cinci extensii la mâini, aripi și înotătoare indică un proiect bun care a fost folosit de mai multe ori. Același lucru se poate afirma și pentru faptul că creaturile, de la câine la om, au doi ochi, două urechi și patru membre – o dovadă a unui proiect și funcționalități bune.

Ce este mai rațional să acceptăm – un constructor care a folosit aceleași tipare pentru că s-au dovedit bune, sau o selecție naturală și mutații întâmplătoare, care au produs un proiect optim după numeroase încercări și nereușite? Dacă acesta din urmă ar fi răspunsul, unde sunt dovezile atât de multor modele nereușite pe care ar fi trebuit să le găsim astăzi la nivelul fosilelor, așa cum spera Darwin? Nu s-a găsit nici o astfel de dovadă.

Într-adevăr, atunci când niște creaturi sunt departe una de alta pe copacul evoluționist și au caracteristici avansate comune, evoluționiștii declară că aceste trăsături au evoluat separat. Care sunt însă șansele ca niște trăsături complexe să evolueze identic, prin jocul întâmplării, de mai multe ori? Din nou, constructorul comun este o explicație mult mai logică.

8. Teoria sa privind evoluția omului din maimuță

În a doua sa carte, *Originea omului și selecția în relație cu sexul*, Darwin afirma că omul a evoluat dintr-o varietate de maimuțe înrudite cu cimpanzeii.

Însă, atunci când privim mai îndeaproape, vedem mari diferențe între cimpanzei și om. Ideea, foarte promovată, că avem 99% din ADN-ul nostru identic cu cel al cimpanzeilor, a fost infirmată odată cu descifrarea genomului cimpanzeilor.

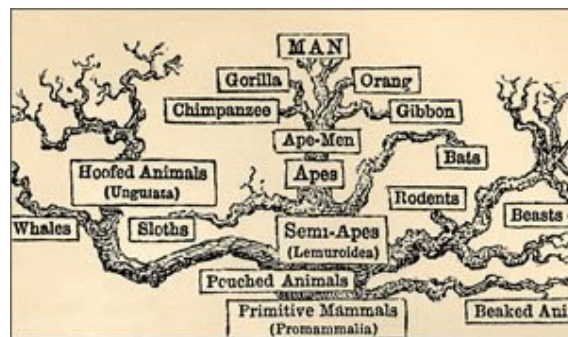
Similaritatea este de numai 93%, conform celor mai recente studii, rezultate care, în mod curios, nu a fost anunțat în presă. Stephan Anitei, editor științific la Softpedia, scrie: „Da, noul studiu concluzionează că diferența totală la nivelul ADN-ului între oameni și cimpanzei este de 6-7%. Există similarități evidente între cimpanzei și oameni, însă și diferențe mari la nivelul structurii corpului, creierului, intelectului și comportamentului, etc.” („How Much DNA Do We Share With Chimps?” Softpedia, 20 nov. 2006, pag. 1).

Din nou, se pune întrebarea: Similaritatea dintre cimpanzei și oameni se datorează unui strămoș comun sau unui proiectant comun? Dacă e un strămoș comun, de ce sunt oamenii atât de diferiți de acel strămoș, în timp ce cimpanzeii au rămas cam la fel? Realitatea este că nu vedem nici o evoluție astăzi nici la cimpanzei, nici la oameni.

Legile geneticii sunt insurmontabile – un cimpanzeu nu devine altceva decât un cimpanzeu, iar un om nimic altceva decât un om. După 150 de ani de cercetare a formelor de viață vii și dispărute, nu s-a găsit nici o dovadă a unei tranziții lente a speciilor de la maimuță la om.

9. Teoria sa privind copacul vieții

În singurul desen din cartea lui Darwin, *Originea speciilor*, vedem ceea ce se vrea a fi „copacul vieții”. Acesta închipuie transformarea imaginară a unui strămoș comun (aflat la bază) în diferite specii existente azi (la nivelul coroanei). Desenul se bazează însă pe variații ușoare în cadrul speciilor, după multe generații, și pe *multe* presupuneri..

Din nou, Darwin a mers mult dincolo de dovezi. A luat câteva dovezi ale adaptării și le-a extrapolat în ideea că o specie sau gen (grup de specii care se pot combina) se poate transforma în ceva complet diferit – totul bazat pe speculație. În mod inteligent, el a declarat: „Nu văd nici un motiv pentru a limita procesul de modificare, așa cum l-am explicat, doar la nivelul genurilor” (pag. 121). A trebuit să declare aceasta întrucât nu existau dovezi directe!

Ala cum scrie Jonathan Wells: „Problema fundamentală a evoluției, originea speciilor, rămâne nerezolvată. În ciuda unor secole de combinări artificiale și decade de experimente în laborator, nimeni nu a observat vreo speciație (evoluția unei specii în altă specie) prin variație și selecție. Ceea ce Darwin a pretins că ar fi adevărat pentru toate speciile nu s-a demonstrat nici măcar pentru o singură specie” (The Politically Incorrect Guide to Darwinism and Intelligent Design, 2006, pag. 64).

Astfel, în locul unui „copac al vieții” care începe cu unul sau câțiva strămoși comuni și apoi se ramifică, avem în realitate un „copac al vieții” inversat și destul de divizat – ramurile vieții sunt foarte diverse și numeroase de la bun început. Prin extincție și apariții bruște, avem mai puține forme de viață astăzi decât în trecut.

„Dintre toate simbolurile evoluției”, adaugă dr. Wells, „copacul vieții este cel mai ilustrativ pentru că descinderea dintr-un strămoș comun este fundamentul teoriei lui Darwin... Însă Darwin știa – iar cercetătorii au confirmat astăzi – că dovezile fosile timpurii inversează copacul evoluționist al vieții. Acum zece ani se spera că dovezile moleculare ar putea salva copacul, însă descoperirile recente au năruit această speranță. Deși nu află aceasta din manualele de biologie, copacul lui Darwin a fost scos din rădăcini” (ibid., pag. 51).

10. Respingerea creației lui Dumnezeu

Charles Darwin a fost un om al timpurilor sale. Secolul 19 a fost martorul unor transformări sociale majore – politice, filosofice, economice și religioase – iar Darwin a fost influențat considerabil de ele.

Bunicul său, Erasmus Darwin, fusese un ateu care scrisese despre evoluție, iar tatăl său, Robert Darwin, era și el tot ateu, ambii influențându-l pe Charles.

La unsprezece ani de la publicarea *Originii speciilor*, el recunoștea că două motive stătuseră la baza scrierii acelei cărți: „Pot mărturisi că am avut două obiective în vedere; primul, acela de a arăta că speciile nu au fost create separat și, al doilea, că selecția naturală a fost determinantul principal al schimbării...

„Unii dintre cei ce admit principiul evoluției, dar resping selecția naturală, par să uite, atunci când îmi critică cartea, că am avut aceste două obiective de mai sus în minte; deci, dacă am greșit acordând o mare importanță selecției naturale, ceea ce nu pot spune, sau dacă i-am exagerat importanța, ceea ce ar putea fi posibil, cel puțin, sper eu, am făcut o treabă bună în a ajuta la respingerea dogmei unor creații separate” (*The Descent of Man*, 1871, pag. 92).

De remarcat că primul motiv al scrierii cărții sale a fost unul religios – dorea să respingă „dogma unor creații separate”. Cu alte cuvinte, la el nu era loc pentru o variantă religioasă a originii speciilor, una care să includă un Creator. El a promovat ideea că materia și energia, cu ajutorul selecției naturale și a variațiilor, stau la baza tuturor formelor de viață care ne înconjoară – o filozofie cunoscută ca materialism științific.

I-a criticat pe creaționiștii care credeau în specii fixe, limitate la regiuni geografice specifice. Pentru el, evoluția era „științifică” și trebuia privită cu o minte deschisă – dar în cadrul unui sistem materialist închis, eliminând sau reducând la minim rolul unui Creator.

În loc să avem, de-a lungul ultimilor 150 de ani, dovezi în sensul unor cauze oarbe și aleatorii ca bază a creației, vedem astăzi, pe baza dovezilor moleculare, chimice, biologice și astronomice, că în spatele a tot se află un constructor comun.

Așa cum spunea, în mod elegant, Phillip Johnson, profesor de Drept la University of California, „evoluția darwiniană... mă duce cu gândul la un vas mare de război pe oceanul realității. Flancurile sale sunt puternic armate cu bariere filosofice împotriva criticilor, iar punțile sale sunt dotate cu mari tunuri retorice pentru a-i intimida pe eventualii atacatori...

„Însă acest vas are o spărtură metafizică, iar ofițerii mai inteligenți de pe el au început să înțeleagă că toată puterea de foc a vasului nu îl va putea salva dacă nu se astupă spărtura. Desigur, se vor face eforturi eroice pentru a salva vasul... Spectacolul va fi fascinant, iar lupta va continua mult timp. În final însă, realitatea va învinge” (*Darwin on Trial*, 1993, pag. 169-170).

S-au împlinit două sute de ani de la nașterea lui Darwin dar, așa cum prevede Phillip Johnson, ideile lui vor sfârși la coșul de gunoi al istoriei. Johnson conchide: „Fiecare istorie a secolului douăzeci are trei gânditori ca promotori de frunte: Darwin, Marx și Freud... Marx și Freud au eșuat... Sunt convins că Darwin e la rând. Căderea lui va fi cea mai mare dintre cele trei” (*Defeating Darwinism by Opening Minds*, 1997, pag. 113).

Urmările mentalității darwiniste

Așa cum am arătat la început, publicarea cărții *Originea speciilor* a influențat major societatea umană în secolele 19 și 20.

Majoritatea dintre noi am crescut învățând la școală despre evoluția omului din maimuță și acceptând-o ca pe un fapt dovedit. În mediul academic, puțini contestă teoria lui Darwin iar cei care o fac, primesc etichete cum ar fi retrograd, extremist sau fundamentalist religios.

Richard Weikart, profesor de istorie la California State University, descrie felul în care au privit unii publicarea inițială a cărții lui Darwin. „Mare parte din opoziția inițială față de darwinism provenea din percepția unei amenințări la adresa ordinii morale. Adam Sedgwick, fostul mentor al lui Darwin în științe naturale de la Universitatea Cambridge, își exprima deschis această teamă într-o scrisoare adresată lui Darwin în anul 1859, la scurt timp după lecturarea *Originii speciilor*. Acesta declara: „Pasaje din cartea ta... mi-au șocat considerabil simțul moral” (*From Darwin to Hitler*, 2004, pag. 1).

Avertizând asupra consecințelor publicării cărții, Sedgwick adăuga că „omenirea, în mintea mea, va suferi un rău care s-ar putea să o abrutizeze și care va scufunda rasa umană într-o mare de degradare mai adâncă decât orice cunoaștem din istoria ei” (ibid.).

Entuziasmat de noua sa teorie, Darwin a dat prea puțină atenție posibilelor consecințe morale ale scrierilor sale. Cu siguranță, nu a prevăzut că după 75 de ani, ideile sale îl vor conduce pe un Adolf Hitler la formularea unor politici rasiale și exterminacioniste. Profesorul Weikart documentează însă această conexiune, cu numeroase citate din majoritatea filosofilor și cercetătorilor germani din acea epocă.

Dr. Richard Evans, profesor de Istorie Modernă la Universitatea Cambridge și autor al cărții *The Coming of the Third Reich*, declară că Weikart “prezintă în detalii ponderate și convingătoare felul în care gânditorii darwiniști din Germania au făurit o atitudine amorală asupra societății umane până în primul război mondial, în care un presupus bine al rasei a constituit unicul criteriu al politicilor publice și ‘igienei rasiale’.

„Fără a supra-simplifica liniile care leagă această filozofie de Hitler, el demonstrează cu o claritate rece felul în care o serie de scriitori și cercetători darwiniști au avansat politici cum ar fi infanticidul, sinuciderea asistată, prohibițiile maritale și multe altele pentru cei pe care îi considerau rasial sau eugenic inferiori, oferindu-i astfel lui Hitler o bază științifică pentru politicile adoptate de acesta...” (*From Darwin to Hitler*, coperta spate)

Nu doar Hitler și naziștii lui au fost influențați major de Darwin. „După ce a citit *Originea speciilor* lui Darwin, Karl Marx i-a scris lui Friedrich Engels, ‘Deși realizată într-o manieră englească grosolană, aceasta este cartea care conține o bază în istoria naturală pentru vederile noastre’. Mai mult, numeroși pacifiști, feministe, susținători ai controlului nașterilor

și activiști homosexuali au fost darwiniști entuziaști și au folosit argumentele lui Darwin pentru a-și promova agenda social-politică” (pag. 4).

O nouă moralitate

Ideile lui Darwin au condus la o viziune asupra lumii radical diferită pentru mulți gânditori europeni. „În 1904, unul dintre cei mai de seamă biologi darwinieni germani, Arnold Dodel, proclama: „Noua viziune mondială se sprijină pe teoria evoluției. Pe ea trebuie să construim o nouă etică... Toate valorile trebuie reevaluate’... Relativismul lor moral implică ideea că unele valori morale poate au fost valabile în trecut, dar este posibil să nu se mai aplice în condițiile moderne” (pag. 43).

În mod interesant, un contemporan al lui Dodel, faimosul anti-evoluționist american William Jennings Bryan, „a fost în mare măsură motivat de preocuparea legată de implicațiile morale ale darwinismului. În calitate de pacifist, Bryan a fost scandalizat de retorica darwiniană a militaristilor germani, pe care îi făcea responsabili de izbucnirea primului război mondial” (pag. 1).

Îngrijorarea lui Bryan s-a dovedit întemeiată, gândirea lor fiind o scară pentru teoriile rasiale ale lui Hitler, care au condus la un al doilea conflict major după doar 25 de ani.

Teoria lui Darwin nu doar că a modificat gândirea politică, conducând la comunism și nazism și la două războaie mondiale. Ea a schimbat și mentalitatea unui număr considerabil de oameni din țările dezvoltate. Valorile bazate pe secole de învățătură creștină asupra sfînteniei căsătoriei și a vieții umane în general au început să se erodeze. Teoria lui Darwin nu a oferit doar o explicație alternativă la creațiunea biblică, dar a condus la îndoieli asupra a tot ce afirmă Scriptura, inclusiv asupra legilor morale.

Mulți văd astăzi căsătoria ca fiind ceva învechit, „o bucată de hârtie”, în timp ce ideea de fidelitate sexuală față de soț/soție pe durata vieții o regăsim doar la o minoritate. Pentru mulți, sexul este doar pentru plăcere iar copiii sunt o problemă.

Fără limite

Totul și orice se poate justifica dacă îl scoți pe Dumnezeu din schemă.

Acum două mii de ani, într-un context amoral similar cu cel de astăzi, Sf. Pavel scria: „Și precum n-au încercat să aibă pe Dumnezeu în cunoștință, așa și Dumnezeu i-a lăsat la mîntea lor fără judecată, să facă cele ce nu se cuvîne. Plini fiind de toată nedreptatea, de desfrînare, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de purtări rele” (Romani 1:28-29). Din păcate, cuvintele lui sunt un tablou al societății „moderne” de astăzi.

În versetul următor, Sf. Pavel spune că oamenii au devenit „urători de Dumnezeu”. De fapt, promovarea oarbă a teoriei evoluționiste se bazează pe obstinția de a respinge cu orice preț pe Dumnezeu și a-l scoate de tot din viziunea globală asupra vieții. Poate că Darwin nu își propusese să respingă moralitatea creștină, dar la aceasta a condus în final teoria lui. Trăind în Anglia victoriană, ar fi fost cu siguranță îngrozit de ideologia nazistă, dar fără a sa teorie a evoluției, al treilea Reich nu s-ar fi putut justifica pe sine.

Desigur, nu darwinismul în sine a produs ororile nazismului și comunismului, dar fără Darwin, în special fără permutările darwiniste și eugenice sociale, nici Hitler și nici Stalin nu ar fi avut baza științifică necesară pentru a se convinge pe sine și pe adepții lor că atrocitățile comise de ei sunt vrednice de laudă. Darwinismul sau, cel puțin unele interpretări naturaliste ale darwinismului, au reușit să răstoarne scara valorilor morale.

* * *